

Arrest

nr. 64 413 van 4 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 22 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 2 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en dienden de volgende dag een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 30 juni 2010 beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.3. Verzoekers dienden op 28 september 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 22 maart 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 31 december 1966 in het Tsjetsjeense dorp Tatajchutr. Op 15 juni 1990 huwde u officieel met M.(...) A.(...) (meisjesnaam G.(...)) (O.V. 6.521.136). Tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog hielp u de strijders, onder meer door het leveren van kleren en munitie. Bij de tweede Tsjetsjeense oorlog was u persoonlijk echter niet meer actief betrokken. In 2005 werd tijdens een huiszoeking met honden in uw tuin een zak met wapens gevonden. Zelf was u op dat moment niet aanwezig omdat u gaan vissen was. Toen u die namiddag thuiskwam, ontbood de wijkagent u naar het politiekantoor. Daar werden uw vingerafdrukken genomen en werd u ondervraagd over de gevonden wapens. U zei dat de wapens niet van u waren, wat later ook bleek uit het onderzoek dat officieel geopend werd. De politie kon niet bewijzen dat de wapens de uwe waren, zodat ze u na de ondervraging moesten laten gaan. Na vergelijking van de vingerafdrukken werd u uiteindelijk vrijgepleit. Enkele dagen later vernam u van uw Russische buurvrouw dat de wapens waarschijnlijk door uw overbuur, die een kadyrovets was, in de tuin begraven waren. Ze zag immers hoe hij op een gegeven moment in uw tuin aan het graven was. Toen u dit nieuws vernam, stelde u de politie op de hoogte. Uw buurman had u echter reeds lange tijd niet meer gezien. Toen de Russische troepen Tsjetsjenië de tweede maal binnenvielen, werd hij meegenomen en nadien zag u hem niet meer terug. In de jaren daarop kende u geen noemenswaardige problemen meer. Net als bij alle inwoners van uw dorp, vonden er ook bij u geregeld controles plaats, maar voor het overige werd u met rust gelaten.

De problemen naar aanleiding waarvan u Tsjetsjenië verliet, vonden plaats in 2009. Op 9 mei 2009 werd u tijdens het feest voor de Dag van de Overwinning in uw dorp Kargalinovskaya samen met 10 andere mensen door Russen en kadyrovtsi aangehouden. U werd met een militaire wagen overgebracht naar Chankala, waar u ernstig mishandeld werd. Na een week werd u door uw broers vrijgekocht tegen 120 000 roebel. Na uw vrijlating bezocht u een chirurg in het centrale ziekenhuis van het Shelkovskoidistrict. Hij raadde u aan naar het ziekenhuis in Machatsjkala in Dagestan te gaan, wat u echter naliet omdat u niet over voldoende geld beschikte. Op 15 augustus 2009 werd u thuis een tweede maal door kadyrovtsi gearresteerd. Ze brachten u over naar een gebouw in het Shelkovskoidistrict, waar u opnieuw mishandeld werd. Na een week lieten ze u zelf vrij, waarna u naar uw broer ging, omdat u thuis niet meer wilde verblijven. Op 11 september 2009 werd u een derde keer meegenomen. Ditmaal werd u samen met een vijftal andere mensen vanuit het centrum van uw dorp door Tsjetsjeense militairen meegenomen naar een gebouw in het Shelkovskoidistrict. Daar werd u drie dagen lang zonder eten of drinken vastgehouden. Vervolgens werd u ernstig mishandeld en halfnaakt gedumpt in een bos aan de rand van uw dorp, ongeveer 3 km van uw huis verwijderd. Toen uw belagers u in het bos achterlieten, waarschuwden ze u dat u er niet meer levend vanaf zou komen indien u nog eens in hun handen zou terechtkomen. U hoorde hen tevens zeggen dat de wapens de oorzaak van uw problemen waren. Met veel moeite slaagde u erin uw huis te bereiken, waarna uw broers u naar het ziekenhuis brachten voor een medische controle. Na deze gebeurtenissen had het leven voor u nog weinig zin. Uw echtgenote vroeg u om in het belang van jullie kinderen naar het buitenland te vertrekken. U weigerde echter en overwoog zelfs om te gaan strijden. Uiteindelijk regelde uw echtgenote de verkoop van jullie huis en slaagde ze er toch in u te overhalen.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 25 oktober 2009. Samen met uw vrouw en uw vier jongste kinderen reisde u vanuit Grozny met de wagen naar Min Vody, van waaruit jullie vervolgens de trein naar Brest namen. In Brest brachten jullie de nacht door in een appartement en reisden verder met de trein naar Polen, dat u bereikte op 29 oktober 2009. Dezelfde dag namen jullie een taxi richting België. Onderweg overnachtten jullie bij de taxichauffeur in Nederland en op 3 november 2009 zette hij u in België af. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 30 juni 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in dit verband een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten omdat niet België, maar Polen, waar u voordien een asielaanvraag had ingediend, verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. U keerde echter niet terug naar Polen, maar diende op 28 september 2010 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die

Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Tsjetsjenië problemen kende met kadyrovtsi, die u drie maal arresteerden en ernstig mishandelden.

Er dient eerst en vooral opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde uw asielrelaas aannemelijk te maken. Zo kon u de Belgische asielinstanties geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van de problemen die u verklaarde gekend te hebben. U verklaarde namelijk dat u in 2005 gearresteerd werd nadat tijdens een huiszoeking met honden in uw tuin een zak met wapens gevonden werd. Zelf was u op het moment van de huiszoeking niet aanwezig omdat u ging vissen, maar toen u die namiddag naar huis terugkeerde, ontbood de wijkagent u op het politiebureau. Daar werd omwille van deze wapens een officieel onderzoek opgestart in het kader waarvan uw vingerafdrukken werden afgenomen en u tevens ondervraagd werd. Na vergelijking van de vingerafdrukken bleek later dat de wapens niet van u waren en werd u niet langer verdacht of beschuldigd (CGVS, p. 13-15). U slaagde er echter niet in de Belgische asielinstanties enig tastbaar bewijs voor te leggen van de huiszoeking of het daaropvolgende officiële onderzoek, waarin u zelf betrokken was. Verder haalde u aan dat u in 2009 tot drie maal toe door kadyrovtsi gearresteerd werd. Een eerste maal gebeurde dit op 9 mei 2009. U werd gedurende een week vastgehouden en mishandeld, waarna u door uw broers tegen 120 000 roebel werd vrijgekocht (CGVS, p. 10-11 en 23). Tijdens uw arrestatie werd u ernstig mishandeld, waardoor u verschillende lichamelijke problemen kreeg. Daarom raadpleegde u na uw vrijlating een arts in het centrale ziekenhuis van het district Shelkovskoi. Hij verwees u door naar het ziekenhuis van Machatsjkala in Dagestan, waar u echter nooit naartoe ging omdat u over onvoldoende geld beschikte (CGVS, p. 16-17). U kon het Commissariaat-generaal evenwel geen enkel document aanreiken waaruit blijkt dat u in mei 2009 daadwerkelijk gearresteerd, mishandeld en ten slotte vrijgekocht werd. Uw tweede arrestatie vond plaats op 15 augustus 2009 en de derde keer werd u meegenomen op 11 september 2009. Na uw derde arrestatie werd u gedumpt in een bos aan de rand van uw dorp en was u er ernstig aan toe. Twee van uw broers brachten u daarom naar het ziekenhuis voor een medische controle (CGVS, p. 10-11 en 19-20). U kon deze verklaringen echter evenmin met enig medisch of ander document staven. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Voorts wist u opmerkelijk genoeg niet waarom u in 2009 tot drie maal toe gearresteerd werd (CGVS, p. 13, 18 en 19). U opperde wel dat uw arrestaties in 2009 mogelijk het gevolg waren van het feit dat in 2005 wapens in uw tuin gevonden werden, omdat u uw belagers bij uw derde vrijlating hoorde zeggen dat de wapens de oorzaak van uw problemen waren (CGVS, p. 14 en 20). Deze verklaring is echter weinig aannemelijk, te meer omdat u na de vergelijking van de vingerafdrukken officieel vrijgepleit werd (CGVS, p. 16) en u tussen het aantreffen van de wapens in 2005 en uw drie arrestaties in 2009 omwille van deze wapens verder nooit problemen had gekend (CGVS, p. 16). Daarnaast had u evenmin enig idee waarom de kadyrovtsi u na uw laatste twee arrestaties uit eigen beweging vrijlieten (CGVS, p. 18 en 20). Verder vermeldde u dat kadyrovtsi na uw vertrek uit Tsjetsjenië nog twee maal bij uw moeder langskwamen om naar u te informeren. U kon echter niet zeggen waarom de kadyrovtsi u zochten en wat ze van u wilden (CGVS, p. 21). Toen tot slot gepeild werd naar uw vrees bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië, antwoordde u dat Kadyrov of zijn entourage u mogelijk zou vermoorden. U kon evenwel niet aangeven waarom dit het geval zou zijn (CGVS, p. 22). Om al deze redenen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder uitgehold.

Tot slot werden nog een aantal belangrijke tegenstrijdigheden en ongerijmdheden vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw. Zo verklaarde u dat u na uw eerste arrestatie en mishandeling in mei 2009 een dokter opzocht in het centrale ziekenhuis van het Shelkovskoidistrict. Deze dokter raadde u aan om naar het ziekenhuis van Machatsjkala in Dagestan te gaan, wat u uiteindelijk niet deed omdat u hiervoor niet over voldoende geld beschikte (CGVS, p. 17). Uw vrouw daarentegen stelde dat u na deze eerste arrestatie geen dokter raadpleegde (CGVS vrouw, p. 8). Toen zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, antwoordde ze dat ze zich dat niet herinnerde, maar het wel zal zijn zoals u vertelde omdat u het zich beter herinnert. Ze voegde er nog aan toe dat ze sinusitis had met hoofdpijn tot gevolg en ze zich niet slecht voelde, maar wel sommige dingen kon vergeten (CGVS

vrouw, p. 10). Hiermee is deze tegenstrijdigheid echter niet opgeheven, te meer omdat zij noch u een medisch attest voorlegde waaruit blijkt dat ze daadwerkelijk aan geheugenproblemen zou lijden. Voorts gaf u aan dat u in 2009 een tweede maal door kadyrovtsi gearresteerd werd, meer bepaald op 15 augustus 2009, waarna u een week lang vastzat vooraleer de kadyrovtsi u zelf vrijlieten (CGVS, p. 10 en 17-18). Uw vrouw zei echter tot twee maal toe dat u na deze tweede arrestatie slechts drie dagen had vastgezeten (CGVS vrouw, p. 8 en 10). Toen ze op deze tegenstrijdigheid gewezen werd, repliceerde uw vrouw dat ze het niet wist en ze ook niet wist wat u gezegd had (CGVS vrouw, p. 10-11). Toen haar vervolgens verteld werd dat u verklaarde langer te hebben vastgezeten, antwoordde ze enkel dat ze zich misschien kon vergissen (CGVS vrouw, p. 11). Deze verklaring heft de tegenstrijdigheid echter niet op. Verder zei zowel u als uw vrouw (CGVS vrouw, p. 9) dat u na uw derde arrestatie, in september 2009, halfnaakt achtergelaten werd in een bos aan de rand van jullie dorp. Uw vrouw vertelde dat u van daaruit met de hulp van een herder, die u ook zijn kleren gaf, naar huis terugkeerde (CGVS vrouw, p. 10). Merkwaardig genoeg maakte u nergens melding van het feit dat u de hulp zou hebben gekregen van een herder, terwijl u nochtans uitdrukkelijk gevraagd werd hoe u vanuit het bos naar huis was geraakt (CGVS, p. 20). Toen uw vrouw met deze vaststelling geconfronteerd werd, reageerde ze dat deze herder u in het bos gevonden had en hij u de weg had getoond (CGVS vrouw, p. 11). Dit neemt echter niet weg dat u deze herder tijdens uw interview bij het Commissariaat-generaal nergens ter sprake heeft gebracht. Ook toen u gevraagd werd of u zonder kleren gedumpte werd, maakte u geen gewag van het feit dat een herder u vervolgens zijn kleren gegeven zou hebben (CGVS, p. 20). Naast bovenvermelde tegenstrijdigheden werd tot slot ook nog een opmerkelijke ongerijmdheid vastgesteld tussen jullie verklaringen. Zo vermeldde jullie beiden dat uw moeder na jullie vertrek twee maal kadyrovtsi over de vloer kreeg die naar u en uw gezin kwamen informeren (CGVS, p. 20 en CGVS vrouw, p. 11). U zei dat deze bezoeken plaatsvonden op respectievelijk 7 januari 2010 en 15 september 2010 (CGVS, p. 20), terwijl uw vrouw 7 augustus 2010 en 15 november 2010 als data voor deze gebeurtenissen aanhaalde (CGVS vrouw, p. 11). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag nog verder aangetast.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort en dat van uw vrouw, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw 3 minderjarige kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 14 augustus 1968 in het Tsjetsjeense dorp Giljani. Op 15 juni 1990 huwde u officieel met I.(...) A.(...) (O.V. 6.521.136).

Uit uw verklaringen blijkt dat u Tsjetsjenië hebt verlaten omwille van de problemen van uw man. Zijn problemen gaan terug tot een zuiveringsactie in 2005, waarbij in jullie tuin wapens gevonden

werden. De wapens zouden in jullie tuin begraven zijn geweest door een buurman, die een kadyrovets was, en behoorden dus niet aan jullie toe. Uw man werd echter ernstig mishandeld teneinde hem valse schuldbekentenissen te laten afleggen, wat hij evenwel niet deed. Er werden ook vingerafdrukken van uw man afgenomen, maar uiteindelijk konden er geen bewijzen tegen hem gevonden worden. Sindsdien kenden jullie echter geen rust meer. In 2009 werd uw man 3 maal door de autoriteiten meegenomen. Een eerste keer gebeurde dit op 9 mei 2009 tijdens de viering van de Dag van de Overwinning. Samen met anderen werd hij overgebracht naar Chankala, waar hij gedurende een week werd vastgehouden vooraleer hij door zijn broers tegen 120 000 roebel werd vrijgekocht. In de ochtend van 15 augustus 2009 werd hij een tweede maal meegenomen. Hij werd gedurende 3 dagen vastgehouden in het Shelkovskoidistrict, waarna hij door zijn belagers zelf vrijgelaten werd. Op 11 september 2009 werd hij vanuit het centrum van jullie dorp nogmaals meegenomen. Hij werd gedurende 3 dagen vastgehouden alsook ernstig mishandeld, waarna hij halfnaakt gedumpt werd in een bos aan de rand van jullie dorp. Met de hulp van een herder vond hij uiteindelijk de weg terug naar huis. Ook bij zijn eerste twee arrestaties vertoonde uw man sporen van mishandeling, maar ditmaal was hij er heel ernstig aan toe. Hij kreeg een beroerte en had ook hartproblemen. Daarom brachten jullie hem naar het ziekenhuis van Kizlyar in Dagestan, waar hij onderzocht werd en medicijnen voorgeschreven kreeg. U verzorgde hem thuis en besloot dat jullie het land zouden verlaten. Uw man wilde niet vertrekken, maar u dwong hem ertoe in het belang van de kinderen.

U verliet Tsjetsjenië uiteindelijk op 25 oktober 2009. Samen met uw man en uw vier jongste kinderen reisde u met de auto naar Min Vody, van waaruit jullie de trein naar Brest namen. In Brest brachten jullie de nacht door alvorens jullie met de trein naar Polen reisden, dat jullie op 29 oktober 2009 bereikten. Vanuit Polen gingen jullie met de taxi naar België, waar u op 3 november 2009 aankwam. Nog diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 30 juni 2010 nam de Dienst Vreemdelingenzaken in dit verband een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, een zogenoemde 26 quater, omdat niet België, maar Polen, waar u voordien een asielaanvraag had ingediend, verantwoordelijk werd geacht voor de behandeling van uw asielaanvraag. U keerde echter niet terug naar Polen, maar diende op 28 september 2010 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratieve dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijkse bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat alle problemen die u in uw land kende verbonden waren met de problemen van uw man. U verklaarde daarnaast geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS, p. 6). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, I.(...) A.(...) (O.V. 6.521.136), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, I.(...) A.(...) (O.V. 6.521.136), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing.

De door u in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (uw binnenlands Russisch paspoort, huwelijksakte en de geboorteaktes van uw 3 minderjarige kinderen) zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Elk van deze documenten bevat immers uitsluitend informatie met betrekking tot uw eigen identiteit en die van uw gezin, die echter niet betwist worden, doch niet met betrekking tot de problemen die uw man in Tsjetsjenië gekend zou hebben.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,\$2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratieve dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers duiden "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door Mevrouw de Minister van Migratie en Asielbeleid" aan als eerste verwerende partij.

2.2. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij niet dienstig tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot haar bevoegdheden behoort. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die als tweede verwerende partij wordt aangeduid is in deze de enige dienstige verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers verduidelijken vooraf dat hun vrees voortvloeit uit verschillende factoren. Eerste verzoeker heeft tijdens de eerste oorlog hulp geboden aan de rebellen, hetgeen in zijn dorp geen geheim was. Tijdens de tweede oorlog was de politieke toestand in Tsjetsjenië niet meer zo duidelijk zodat hij besloot niet te gaan strijden. Verzoekers wijzen op de houding van huidig president KADYROV die zijn wil bekend gemaakt heeft om alle rebellen uit te schakelen en op de complexe situatie in Tsjetsjenië.

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2, § 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers houden een theoretisch betoog over de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht en merken op, met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat op grond van de complexe situatie in Tsjetsjenië een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, dat de "huidige situatie" zoals opgenomen in het CEDOCA-rapport van 15 maart 2010 dient te worden genuanceerd. Verzoekers stellen dat in de beslissing niet verwezen wordt naar wat in de CEDOCA-informatie 'pertinent' wordt geacht, en beweren dat de situatie in de noordelijke Kaukasus thans erger is dan enkele jaren geleden waarvoor wordt verwezen naar een brief van Pax Christi Vlaanderen van 17 juli 2009, die integraal wordt weergegeven en naar de daarin vermelde informatiebronnen. Uit deze informatie blijkt volgens verzoekers dat rebellenstrijders en hun familieleden nu nog een hoog risico lopen en er in het verslag geen tijdsbeperking is terug te vinden. Het staat vast dat eerste verzoeker tijdens de eerste oorlog gevochten heeft en heel openlijk voorstander was van een onafhankelijke republiek. Uit de CEDOCA-informatie blijkt dat de situatie in de Noordelijke Kaukasus heel snel evolueert, terwijl de informatie dateert van 15 maart 2010 en derhalve niet langer actueel is. De metro-aanslagen in Moskou van 29 maart 2010 en de aanslagen van 24 januari 2011 in de luchthaven van Moskou dienen als koren op de molen te worden geanalyseerd om verdere repressie te voeren ten overstaan van vermeende rebellen of sympathisanten, wat in hoofde van eerste verzoeker vaststaat. Verzoekers citeren twee artikels, één

van Pax Christi Vlaanderen en één van Insudok en geven het reisadvies voor de Russische Federatie van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken weer waarbij volgens hen de band wordt gelegd tussen de algemene situatie in de Kaukasus en de persoonlijke situatie van verzoekende partij. Tegen het argument uit de bestreden beslissing dat verzoekers geen enkel tastbaar bewijs voorleggen van hun relaas brengen zij in dat uit de CEDOCA-informatie geenszins blijkt dat de Tsjetsjeense autoriteiten die zich schuldig maken aan arrestaties, onrechtmatige opsluitingen en folteringen hiervan enige officiële sporen zouden achterlaten en nog minder dat zij hiervan officiële documenten opstellen en in kopie aan hun slachtoffers geven. De ontvoering, arrestatie, opsluiting en vrijlating van eerste verzoeker gebeurde volgens verzoekers volledig conform algemene informatie met betrekking tot gelijksoortige gevallen, waardoor niet kan worden ingezien waarom de autoriteiten in het geval van eerste verzoeker anders dan gebruikelijk zouden hebben gehandeld. Er bestaat volgens verzoekers nog een bijkomende reden om in dit geval geen sporen achter te laten, met name de wapens die in de tuin van verzoekers waren gevonden en die begraven werden door de buurman die de hoedanigheid had of gesteund werd door Kadyrovtsi. Verzoekers achten de motivering niet redelijk en bevestigen dat eerste verzoeker door een dokter werd onderzocht, maar geen reden had om sporen achter te laten, uit vrees voor represailles en uit vrees dat het ziekenhuis de politie er zou bijroepen.

Aangaande de onwetendheid van eerste verzoeker over de reden voor zijn aanhouding of vrijlating, geven verzoekers aan dat zij nooit officieel werden beschuldigd waardoor zij geen 'reden' kunnen opgeven voor de arrestaties. Volgens verzoekers is er weinig kans dat zij officieel beschuldigd worden en zullen zij eerder ontvoerd en buitengerechtelijk vermoord worden, wat overeenstemt met de geldende gebruiken in Tsjetsjenië en ook bevestigd wordt door de CEDOCA-informatie. Eerste verzoeker wijst erop dat hij zich dient te baseren op wat hij gehoord heeft tijdens zijn arrestatie, met name dat het te maken had met de wapens die in zijn tuin gevonden werden. Volgens verzoekers stelt het Commissariaat-generaal ten onrechte dat de vergelijking van de vingerafdrukken op de wapens tot gevolg zou hebben dat zij geen problemen meer kunnen hebben. Hierbij wordt het detail verzuimd dat de wapens binnen hun eigendom gevonden werden. Het feit dat de wapens andere vingerafdrukken vertonen, belet volgens verzoekers niet dat er mogelijke toestemming was om de wapens daar achter te laten, laat staan voor medeplichtigheid. Verzoekers wijzen erop dat uit hun verklaringen niet blijkt dat zij in een proces waren verwikkeld dat met een "vrijstelling" afgesloten zou zijn, maar vermoedelijk zonder gevolg werd gerangschikt waardoor het steeds opnieuw kan opgestart worden mits nieuwe elementen waardoor het niet uitgesloten is dat verzoekers verder in het oog gehouden werden.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden betreft, wijzen verzoekers erop dat zij getraumatiseerd zijn door de feiten en citeren uit een tekst waarin gewezen wordt op het onderscheid tussen centrale en perifere elementen in het asielrelaas. Eerste verzoeker geeft toe dat hij de tussenkomst van de herder niet heeft vermeld omdat hij dit niet essentieel vond en beschaamd was die voor twee vrouwen, de dossierbehandelaar en de tolk, te moeten vermelden. Met betrekking tot de door de commissaris-generaal aangehaalde ongerijmdheid betreffende de data, stellen verzoekers dat zij deze gebeurtenissen zelf niet hebben meegemaakt, gelet op hun eerder vertrek.

Verder wijzen verzoekers erop dat geen rekening wordt gehouden met de specifieke context van het Tsjetsjeense conflict en dat bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming rekening moet worden gehouden met rapporten van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Pax Christi Vlaanderen en een schrijven van Svetlana Gannouchkina, die zij alle integraal weergeven. Verzoekers stellen daartegenover de beoordeling uit de bestreden beslissing en besluiten dat de commissaris-generaal geen enkele reden opgeeft waarom de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) niet zou kunnen worden toegekend aan verzoekers, gelet op hun profiel en de informatie die door verzoekers werd toegevoegd.

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad wenst er vooraf op te wijzen dat het gedrag van verzoekers moeilijk in overeenstemming te brengen is met een werkelijke behoefte aan internationale bescherming. Uit de gegevens van het

administratief dossier blijkt immers dat reeds bij hun eerste asielaanvraag van 3 november 2009 werd vastgesteld dat de Poolse autoriteiten op grond van Verordening 2003/343/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Dublin-II-Verordening), verantwoordelijk was voor de behandeling. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid leverde op die grond op 30 juni 2010 beslissingen tot weigering van verblijf af met bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoekers gaven echter geen gevolg aan deze bevelen en dienden integendeel op 28 september 2010 een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Uit dit gedrag kan worden opgemaakt dat een snelle en effectieve behandeling van hun asielaanvraag volgens de geldende Europese bepalingen voor hen geen prioriteit is.

3.4. De bestreden beslissingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, zijn gebaseerd op de vaststelling dat op grond van de complexe situatie in Tsjetsjenië de loutere Tsjetsjeense origine of herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaan voor de erkenning als vluchteling en een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. De commissaris-generaal stelde vast dat eerste verzoeker geen enkel tastbaar bewijs voorlegde van zijn bewering driemaal door de Kadyrovtsi te zijn gearresteerd en ernstig te zijn mishandeld. Ook zijn verklaringen over deze vervolgingsfeiten zijn volgens de commissaris-generaal niet aannemelijk omdat hij niet wist waarom hij werd gearresteerd en enkel vermoedde dat het de vondst van wapens was, waarvoor hij echter officieel werd vrijgepleit. Er werden bovendien belangrijke tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaringen van eerste verzoeker en deze van zijn echtgenote, met name omtrent de medische verzorging die eerste verzoeker nodig had na zijn eerste arrestatie, omtrent de duur van diens tweede arrestatie en over de bijstand van een herder die hij naar aanleiding van een derde arrestatie zou hebben gehad. Verder werd een ongerijmdheid opgemerkt met betrekking tot de data van de bezoeken die de Kadyrovtsi in 2010 aan het adres van de ouders van eerste verzoeker zouden hebben gebracht. De documenten die verzoekers voorlegden, wijzigden niets aan de vaststellingen van de commissaris-generaal. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade in het kader van een gewapend conflict.

3.5. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). In zoverre verzoekers met hun kritiek op de beoordeling van de huidige situatie in Tsjetsjenië pogen om het actueel karakter van de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, te ontkrachten, stelt de Raad vast dat het door verzoekers geviseerde CEDOCA-rapport (Stuk 19, Landeninformatie, SRB Russische Federatie/Tsjetsjenië, Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië, 15/03/2010) van recentere datum is dan de informatie uit het schrijven van Pax Christi Vlaanderen en de rapporten waarvan de referenties in dit schrijven zijn opgenomen. De brief van Pax Christi Vlaanderen en de referenties beslaan de periode 2008-2009. Verzoekers kunnen dus geenszins voorhouden dat de gegevens die zij aanbrengen een hogere actualiteitswaarde bezitten dan het CEDOCA-rapport van maart 2010. Met betrekking tot de artikels over de recente aanslagen in Moskou waaruit zou blijken dat de repressie ten overstaan van rebellen en hun sympathisanten zou zijn verscherpt, merkt de Raad op dat verzoekers er, ondanks hun beweringen op dit punt, niet in geslaagd zijn het profiel van eerste verzoeker als mogelijke handlanger van de rebellen aannemelijk te maken. Samen met de verwerende partij merkt de Raad op dat het citeren van het reisadvies van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken *in casu* irrelevant is daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie doch slechts bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van hun land van herkomst (cf. RvS 25 september 2007, nr. 174.848) en geen leidraad vormt voor asielinstanties die zijn belast met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk, en verzoeker slaagt er niet in een verband aan te tonen tussen zijn persoonlijke relaas en de algemene situatie in de noordelijke Kaukasus.

3.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij aanvang van de asielprocedure voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Waar verzoekers beweren dat de ontvoering, arrestatie, opsluiting en vrijlating van eerste verzoeker volledig conform de algemene informatie met betrekking tot gelijksoortige gevallen is verlopen, waardoor het logisch is dat zij hiervan geen tastbaar bewijs kunnen voorleggen, gaan zij eraan voorbij dat over de beweerdde vervolgingsfeiten een aantal tegenstrijdige verklaringen werden afgelegd waardoor de geloofwaardigheid ervan op de helling komt te staan. In hun verzoekschrift koppelen verzoekers de latere arrestaties immers ook aan de vondst van wapens in de tuin van verzoekers. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt nochtans dat verzoeker formeel ontkende na zijn vrijlating op grond van het dactyloscopisch onderzoek verdere problemen te hebben gekend omwille van die wapens (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 07/03/2011, p. 16). Verzoekers ongestaafde betoog dat doorspekt is met allerhande hypothesen die *a posteriori* het totale gebrek aan bewijsstukken en de onwetendheid van eerste verzoeker over de redenen voor zijn arrestaties (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 07/03/2011, p. 18-19) moeten verklaren, overtuigt niet en is zeker niet van aard om een gebrek in de motivering van de beslissing aan te tonen. Verzoekers betwisten immers de vastgestelde tegenstrijdigheden niet met betrekking tot de medische verzorging na de eerste arrestatie van eerste verzoeker, omtrent de duur van de tweede arrestatie van eerste verzoeker en over de bijstand van een herder die eerste verzoeker naar aanleiding van de derde arrestatie zou hebben gehad (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 07/03/2011, p. 17-20; stuk 5b, gehoorverslag CGVS echtgenote 07/03/2011, p. 10-11). In weerwil van verzoekers beweringen kunnen de arrestaties en hun afwikkeling bezwaarlijk als perifere elementen worden aanzien aangezien zij de rechtstreekse aanleiding vormden voor de vlucht van verzoekers uit hun land van herkomst. Bovendien mag van een asielzoeker worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Verder wijst de Raad erop dat eerste verzoeker de verklaring dat hij geen bezwaar had tegen een ambtenaar van het vrouwelijk geslacht ondertekende (stuk 15 a, Verklaring eerste verzoeker 19/01/2011). Bijgevolg kan zijn schaamte als gevolg van het geslacht van de dossierbehandelaar en de tolk niet worden aanvaard als rechtvaardiging voor het onvermeld laten van de tussenkomst van de herder bij zijn derde arrestatie. Het feit dat verzoekers niet aanwezig waren, volstaat niet om hun uiteenlopende verklaringen over de data van de bezoeken bij de ouders van eerste verzoeker te rechtvaardigen. Blijkens het gehoorverslag onderhoudt eerste verzoeker nog contact met zijn ouders (stuk 5a, gehoorverslag CGVS 07/03/2011, p. 3) waardoor van verzoekers een meer precieze situering in de tijd kon worden verwacht van dit belangrijke gegeven. Tot slot dient te worden benadrukt dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

3.7. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, is echter de geloofwaardigheid van het relaas vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, kunnen verzoekers zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dit relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Voor zover verzoekers met hun verwijzing naar rapporten van Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Pax Christi Vlaanderen en een schrijven van Svetlana Gannouchkina de

beoordeling van de actuele situatie in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet viseren, merkt de Raad op dat uit geen enkele van deze teksten kan worden geconcludeerd dat er actueel in Tsjetsjenië voor burgers op veralgemeende wijze sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

3.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers maken niet aannemelijk dat met bepaalde gegevens geen of onvoldoende rekening werd gehouden en de bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juli tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIJN